

vem mohl usouditi, že černo-žluté uliční tabulky tuto způsobilost mají, pak právem také mohl je uznati za památku ve smyslu § 26 zák. na ochranu republiky nepřipustnou a naříditi jejich odstranění.

Poněvadž pak již tento důvod sám o sobě stačí odůvodniti napadený příkaz, bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou, aniž měl nss příčinu zabývatí se ještě námitkami proti dalšímu odůvodnění nař. rozhodnutí.

Č. 6777.

Státní zaměstnanci: * Na udělení výhody po rozumu § 62, odst. 4. služ. pragmatiky není právního nároku.

(Nález ze dne 6. října 1927 č. 20.352).

Věc: Isidor H. v K. proti ministerstvu spravedlnosti stran zápočtu let pro výměru výslužného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — — —

Nař. výnosem dalo min. sprav. st-le podle § 1 zák. z 19. prosince 1924 č. 295 Sb. na trvalý odpočinek a nevyhovělo jeho žádosti, aby mu byla připočtena pro výměru výslužného přiměřená doba podle čl. I. a odst. 4 § 62 služ. pragm., poněvadž nebyly zjištěny všechny náležitosti cit. zákonných předpisů. — — —

Rozhoduje o stížnosti, uvážil nss toto: — — —

Spor jest jenom o výklad ustanovení § 62, odst. 4, dle něhož, stane-li se úředník následkem jiné těžké a nezhojitelné nemoci nežli v 1. odst. uvedené, kterou si získal beze své úmyslné viny, neschopným k další službě a ke každému jinému výdělku, může mu ústřední úřad připočísti k jeho započítatelnému služ. času dobu až do 10 let pro vyměření výslužného. Podle ustanovení odst. 1. § 62, o němž je v odst. 4. řeč, připočte se úředníku k jeho započítatelnému služ. času 10 let pro vyměření výslužného, stane-li se následkem oslepnutí nebo pomatení mysli beze své úmyslné viny neschopným k další službě a ke každému jinému výdělku. Totéž platí dle 2. odst., stane-li se úředník k službě neschopným následkem úrazu beze své úmyslné viny, a stihne-li jej tento úraz, když koná určitý služ. výkon a to za dalších podmínek tam zevrubněji vytčených.

Již z gramatického znění ustanovení § 62, odst. 4, že totiž ústřední úřad může za splnění určitých podmínek připočísti úředníku k jeho započítatelné službě až 10 roků pro výměru odpočivného, vysvítá, že zákon dává ústřednímu úřadu toliko zmocnění k udělení jisté výhody, že však pro žadatele nezakládá právního nároku na její přiznání. Že tomu tak skutečně jest, vyplývá i ze souvislosti tohoto 4. odst. § 62 s ustanovením 1. a 2. odstavce, kde se praví, že za podmínek tam vytčených »připočte se«, kde tedy zakládá se na toto připočtení právní nárok, jsou-li předepsané podmínky splněny, a to nárok na určitou dobu 10 roků, kdežto v odst. 4 uvádí se 10 roků jako m a x i m u m, až do kterého se může výhoda uděliti. Z toho je zřejmě viděti, že § 62 služ. pragm. ve svém 1. a 2. odst. ukládá úřadu připočtení určité doby pro výměru vý-

služného, kdežto v odst. 4 dává úřadu toliko zmocnění, toliko možnost tak učiniti. I jest rozhodování ve smyslu § 62, odst. 4 služ. pragm. dáno úplně do volné úvahy správního úřadu. Z okolnosti, že pro připočtení ve smyslu § 69, odst. 4 jsou předepsány určité podmínky, nelze nic jiného dovoditi, než že ústřední úřad zmocnění toho použití nesmí, nejsou-li předpoklady dány. Jsou-li však podmínky splněny, zmocnění toho, jak již shora dovozeno, použití může, ale nemusí.

Potom ovšem nelze mluvit o zásahu do subj. práv st-lových, nevyhověl-li žal. úřad žádosti jeho, a není také vadou řízení, neuvedl-li žal. úřad skutkového základu, z něhož vycházel, a jest rovněž lhostejno, jakými úvahami dal se žal. úřad — rozhoduje o žádosti — vésti, neboť, kde není právního nároku u věci samé, není ani procesního nároku na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí.

Č. 6778.

Církevní věci. — Samospráva obecní: I. Politický úřad může podle § 102 obec. zřiz. zastaviti výkon usnesení obecního zastupitelstva, kterým se vyhrazuje církvi čsl-é spolužívání obecní kaple hřbitovní, dosud katolické. — II. Předpis § 10 mezikonfesního zákona č. 96/25 stran užívání hřbitovů nelze rozšiřovati na užívání hřbitovních kaplí.

(Nález ze dne 8. října 1927 č. 16.107/26).

Prejudikatura: 1661/22, 1699/22, 2865/23, 2866/23, 6490/27 adm. a j.

Věc: Obec P. proti ministerstvu vnitra stran opatření podle § 102 obec. zřiz. o užívání kaple církví československou.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo v cestě instanční schváleno rozhodnutí osp-é v K., kterým podle § 102 obec. zřiz. byl zastaven výkon usnesení obec. zastupitelstva v P. z o tom, že obecní kaple hřbitovní má býti užívána také církví čsl-ou.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou neshledal nss důvodnou.

Nss zastává svojí konstatní judikaturou (srovnej na příklad nál. Boh. 1661/22 adm., 2865/23 adm. a 6490/27 adm. právní názor, že projevem vůle vlastníkovy, jímž vlastník budovu svojí — ponecháváje ji ve svém vlastnictví, věnoval neomezeně a bezvýhradně bohoslužebným účelům církve katolické, a přijetím tohoto věnování se strany příslušného orgánu církve této, které se projevuje a dokonává rituelním aktem konsekracním, dostane se dispozice s budovou touto, jakožto předmětem bohoslužbě určeným, do sféry vnitřních záležitostí církevních, vyhrazených podle § 14 zák. ze 7. května 1874 č. 50 ř. z. správě příslušných orgánů (úřadů) církevních. Dále zastává nss ustáleně další právní názor, že, jestliže obec v takovémto případě s budovou svojí takto věnovanou k bohoslužebným úkolům církve katolické naloží jinak bez souhlasu příslušných orgánů církve katolické, osobuje si zásah do kompetence těchto úřadů církevních a tím překročuje meze své vlastní příslušnosti, takže výkon dotčeného usnesení obecního zastupitelstva